

Van harte welkom...

Speciale Resto s veranderen alleen zijn in samenzijn

Verdrietig en leeg van binnen. Zo voelde de 51-jarige Ron Neurink zich lange tijd. Hij had zijn geliefde leren kennen in Groningen en had daarvoor zijn veilige thuishonk Meppel opgegeven. Toen de relatie stukliep, bleef hij alleen achter in zijn flat.

Ik had gelukkig wel een hondje, hij dwong me twee keer per dag de deur uit te gaan. Maar ik voelde me niet lekker door mijn beperkingen. Ik heb een aangeboren spierziekte, kan niet werken en maak niet makkelijk nieuwe contacten.

Uren, dagen, weken sleepten zich voort tot hij besloot op een kaartclub te gaan. Een vrouw vroeg me hoe het wonen mij beviel en ik vertelde haar een terugkeer naar Meppel te overwegen. Waarom zou ik blijven in een stad waar ik niemand kende en me zo alleen voelde? Ze stelde me voor naar wijkrestaurant Resto VanHarte te gaan. Ze was zelf haar man verloren en had veel steun van andere bezoekers die er net als zij twee keer in de week kwamen eten.

Het duurde even voordat Ron zich over de streep liet trekken. Ik had drempelvrees. Als je ergens gaat eten, zijn het vaak tafeltjes voor twee of vier mensen. Dat leek me doodeng. Maar nog méér afkeer had ik van mijn alleenzijn. Toen ik bij Resto VanHarte binnenstapte, voelde het als een warm bad. Er waren lange tafels, het zag er gezellig uit. Twee buurvrouwen, Willie en Mildred, bleken daar ook aanwezig te zijn. Mijn angst bleek voor niets. De zaal was vol met lieve mensen, die er ook alleen voor stonden.

Liefde Niet alleen vond Ron er gezelligheid, ook vond hij er een nieuwe liefde. De 52-jarige Mildred Gosepa, die eveneens bij hem in de flat woonde, bleek al een oogje op hem te hebben en bood aan zijn hondje uit te laten. Eigenlijk wilde ik Ron leren kennen en kreeg ik zo de kans vaker bij hem te zijn. Mildred, zelf drie keer geopereerd aan haar hart, vond Resto dankzij buurvrouw Willie. Soms moet je het zonnetje blijven zien, ook al schijnt hij even niet. Het is fijn als je een plek hebt waar je mensen tegenkomt met wie je je gevoel kunt delen en plezier kunt maken. Ik bof met Willie en met Ron, hij is een schat.

Inmiddels zijn Ron en Mildred al bijna twee jaar een Resto VanHarte-lovecouple. Voor Ellen Faber, directievoorzitter van Centraal Beheer Achmea, is het inspirerend

wat er in de 25 Resto's verspreid over Nederland gebeurt. Niet alleen kunnen bezoekers er voor een prikkie eten, ook verandert alleen zijn er in samenzijn. Faber: Ook voor mij is eenzaamheid herkenbaar. Iedereen krijgt er vroeg of laat mee te maken. Ik kwam er vijf jaar geleden alleen voor te staan en heb van dichtbij ervaren wat het met een mens kan doen.

Fred Beekers, initiatiefnemer van het concept, klopte zeven jaar geleden bij de verzekeringsvrouw aan en vroeg haar hulp. Er zijn een miljoen mensen die hun levensdagen in eenzaamheid doorbrengen. Dat is schrijnend, zegt Faber, wijzend op de Week van de Eenzaamheid, die volgende week van start gaat en het thema sociaal isolement op de kaart zet.

Faber stak Beekers de helpende hand toe en besloot ambassadrice van de restaurantketen te worden, waarvan het eerste eetpunt in 2005 in Den Haag het levenslicht zag. Niet alleen omarmde Faber, genomineerd als vrouwelijke topmanager van Nederland, het idee. Ook enthousiasmeerde zij medewerkers van Achmea. Inmiddels zijn veel medewerkers van ons bij de Resto's actief als vrijwilliger. Het is mooi als je zo mensen met elkaar kunt verbinden.

Bron: Telegraaf, 15 september 2011

